

Konec

Píše se rok 3001. Země je stále kulatá a o mimozemšťanech se jen mluví. Na Zemi žije miliarda lidí, další na měsíci a 30 miliard lidí si žije na uměle vytvořené planetě Arema.

A já cestuju z místa na místo, kvůli kšeftům. Nájemný vrazi jsou v týchle době hodně oblíbený a chtěný.

Jmenuju se Death, je mi 19 a nájemným zabijákem jsem už deset let. Většina lidí se mě bojí. Nechápu proč. Mám za sebou asi pětadvacet tisíc mrtvol a jsem nejhledanější zločinec, ale to neznamená, že by se mě měli bát.

Jsem 180 centů vysoká. Černý vlasy si nechávám volně na zádech. Oči i rty mám rudé jako oheň (lékaři stále nepřišli na to, čím to je). Prsa si převazuju černou kůží. Nosím dlouhé tmavě modré kalhoty a černý plášť s kapucí, který mi sahá až po kotníky, bez rukávů. Na zádech nosím dvě katany z 12. století. Velká starožitnost. U boků mám dva Tokarevy TT 30 – poválečný model a nakonec v kozačkách čtyři vrhací nože. Bezpečnost nade vše.

Ted' letím na Aremu v P59, přepravní vesmírné lodi. Panebože, v prostorech pro zavazadla je tak málo místa. Zvláště, když máte s sebou vlka. „Lupusi, dej ten zadek někam jinam. I když jsi robot, neznamená to, že nesmrdíš!“ A kopnu ho do zadnice. Zavrčí. Asi se mu to nelíbí. Ušklíbnu se.

Arema. Konečně. Nenápadně vystoupím a mizím v davu. Přistáli jsme v hlavním městě Derami. Tak jak jsem potřebovala. Můj klient mi zaplatil za vraždu premiéra Kaladiho. Odpoledne má mít nějakou řeč. Takže si zajdu někam na jídlo.

Zastavila jsem se v jedné zapadlé hospůdce. Vejdu dovnitř, otočím se a chci hodně rychle zmizet zpátky na ulici. „Ale, ale, jestlipak to není Death?“ „Sakra!!“

„No tak. Takhle se zdraví staří známí?“

„Ne,“ řeknu a jednu mu vrazím do nosu, až mu začne téct krev. „Takhle zdravím starý známý.“

O několik ran, vystřelených kulek a vrhnutých nožů později. Ležíme zády o stěnu a odpočíváme.

„Jak to děláš Death? Je ti 19 a jsi jak profesionální voják.“

„Tvrdá výchova. Máš nějaký novinky Rocku?“

„Jop. Má přijít konec světa.“

„Zase? Pokolikáté to už bude?“

„Myslím, že asi už podesátý tenhle rok.“

„Dobrý vědět. Kdo ho má způsobit?“

„Ty...“ Rock svěsí hlavu.

„Jak já? Jak to můžeš vědět?“ začnu na něj řvát.

„Mluví se o tom, že to bude rudooká zkáza.“

„Takže sis vzpomněl na mě. Jak milý,“ povzdechnu si.

„No nic, musím jít, mám nějakou práci. Měj se Rocku.“

„Ty taky.“

„Hej. Kdo zaplatí ty škody, co jste mi tu udělali?!!“ zařve barman. Namířím na něj pistolí. „To je dobrý, já to nějak udělám,“ zamumlá si pro sebe.

„Tak jdeme, Lupusi.“ Nechápu, jak mohl při té bitce jen tak sedět a koukat. A to mě má chránit.

Dorazím na místo, kde má premiér řeč. Všude kolem je spousta lidí. Aspoň jedna výhoda. Hledám si blízko budovu, kde bych se mohla schovat. Najdu ji i s odstřelovačem, který má chránit premiéra. Pěkný ochránce, když nevydrží ani pár kopanců. Vykouknu z okna.

Premiér dorazil. Předstoupí před lid a začne mluvit. Namířit, vystřelit a usmát se nad dílem. Moje tři nejdůležitější pravidla.

Premiér vybuchne. Kdo by řekl, že ho pohání uran?

„Sakra!!!“